

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Soni Biskupové Fišerové a přísedících Anny Frankové a Bc. Františka Nováka v hlavním líčení konaném dne 01. července 2020,

t a k t o :

Obžalovaný

[REDACTED]

narozený

trvale bytem

nyní nehlášeně

je vinen, že

dne 15.7.2015 vycestoval letecky z Prahy do Rostova na Donu v Ruské federaci, odkud odjel na území Ukrajiny do Doněcké oblasti, po příjezdu na území ovládané organizovanými ozbrojenými skupinami nestátní entity tzv. Doněcké lidové republiky, která byla organizovanými ozbrojenými skupinami v rozporu s ukrajinskou ústavou a v rozporu s pravidly mezinárodního práva vyhlášena dne 07.4.2014 jako nezávislý stát, se zde nechal v době od 21.7.2015 vyzbrojit a vystrojil a absolvoval vojenský výcvik a následně v řadách šesté rotы druhého tankového praporu organizované ozbrojené skupiny tzv. „5 brigády Doněcké lidové republiky“ působil nejprve jako střelec a poté jako řidič tanku a podílel se na různých organizovaných ozbrojených úkolech, jako je strážní služba, hlídkování v určených oblastech, a takto na Ukrajině působil do 21.2.2016, kdy překročil ruské hranice a byl zadržen,

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

a takto obžalovaný jednal, přestože věděl, že Doněcká lidová republika je nestátní entita, nacházející se na území suverénního státu Ukrajina, která vyhlásila svoji nezávislost v rozporu s pravidly mezinárodního práva na části území Doněcké oblasti,

tedy

účastnil se činnosti organizované zločinecké skupiny určené k páčání teroristického útoku (§ 311) a teroru (§ 312)

čímž spáchal

zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst.1, odst.2 tr. zákoníku ve znění účinném do 31.1.2017

a odsuzuje se

za projednávanou trestnou činnost a za sbíhající se přečin neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku, jímž byl uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 13.5.2020, č.j. 2 T 44/2020-80, právní moc dne 10.6.2020, a odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíce, jehož výkon mu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 1 roku,

podle § 361 odst.2 tr. zákoníku za použití § 43 odst. 2 tr.zákoníku, k souhrnnému trestu odnětí svobody v délce **3(tři) roky**.

Podle § 81 odst. 1 tr.zákoníku a § 85 odst.1 tr.zákoníku se výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v délce **5 (pět) let** za současného stanovení dohledu nad obžalovaným.

Podle § 43 odst. 2 tr.zákoníku se zrušuje výrok o trestu trestního příkazu Okresního soudu v Domažlicích ze dne 13.5.2020, č.j. 2 T 44/2020-80, právní moc dne 10.6.2020, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, jestliže vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.

Odůvodnění:

1. Po provedeném dokazování jak v přípravném řízení, tak u hlavního líčení, byl prokázán skutkový stav tak, jak je uveden ve výroku tohoto rozsudku.
2. Obžalovaný ve své výpovědi popsal, že od roku 2014 začal sledovat konflikt na východní Ukrajině a po nějakém čase se rozhodl tam jet pomoci, jako humanitární pracovník. Hledal na internetu nějaké agentury, třeba Mezinárodní červený kříž, ale nic nenašel. Narazil na facebookovou skupinu, která se jmenovala „Chceme pryč z NATO, Rusko je náš opravdový přítel“. Do této skupiny se přihlásil, protože měla hodně členů, sledoval články, které tam dávali, a narazil na paní, která se jmenovala [REDAKCE]. Komunikovala v češtině, dala mu kontakt na [REDAKCE] a jeho facebookový profil s tím, že jej má kontaktovat, že ví, jak to chodí. Proto kontaktoval [REDAKCE], ptal se, co potřebuje k tomu, aby mohl odjet, jak se tam jede a sbíral informace. Následně se ve skupině seznámil s [REDAKCE], která měla na Donbasu

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

příbuzné, a rozhodli se spolu odletět na východní Ukrajinu. [REDAKCE] zařídila vízum a letenky. Do Rostova odletěli z letiště Václava Havla na začátku prázdnin roku 2015. Za letenky platila [REDAKCE] asi 11.000 Kč. Když přiletěli na Ukrajinu, tak zavolal [REDAKCE], ale ten mu telefon nebral, proto se ubytovali u sestry [REDAKCE]. Během týdne se snažil dovolat [REDAKCE], nepovedlo se to, proto je syn Lenčiny sestry odvezl na hranici, kde jim řekli, že je nemohou pustit, protože mají pouze jednovstupové vízum. Jeli zpět k té sestře a [REDAKCE] našla autobus, kterým by jeli přes Ukrajinu přímo do Česka. Syn Lenčiny sestry je odvezl na Ukrajinu a na prvním ukrajinském přechodu jim vojáci řekli, že je nepustí, protože mají ruské vízum a že se mají vrátit přes Rusko. Následně se opět vrátil k té sestře, už se dovolal [REDAKCE] a ten mu řekl, že má nelegálně překročit ruskou hranici a nechat se deportovat, mají jít odděleně, jinak by to bylo posuzováno, jako organizovaná skupina. [REDAKCE] šla první, pro něj si přijel [REDAKCE] a vzal jej domů.

3. Bavili se o tom, že by chtěl pomáhat jakýmkoliv způsobem, civilistům, lidem bez domova. [REDAKCE] mu slíbil, že to vyřeší, ale musí být zatím u něj. Asi po dobu tří měsíců byl u [REDAKCE], ten se o něj staral a živil jej, po třech měsících se s ním stěhoval do nějakého baráku, kde byli civilisté, vojáci, bylo to v Mospyne. Jednalo se o byt v obrovské budově. Zhruba po nějakém týdnu jej vzali do nemocnice na vyšetření, kde vyšetřovali srdce a celkovou zdravotní stránku a pak obdržel průkazku, kterou měl u sebe a která u něj byla nalezena. [REDAKCE] říkal, že mu zařídí humanitární pomoc a dál se s ním nebavil. V domě byla kuchyň, za jídlo nic neplatil, ani nikdo jiný neplatil za něj. Vařilo se pro všechny vojáky a civilisty, na nic peníze nepotřeboval. Potom mu [REDAKCE] řekl, že musí poslouchat, co mu řeknou, že má chodit střílet z tanku, tak chodil. Nosil oblečení, které mu dali, byla to uniforma, ruská s límcem a označením, dostal zbraň AK47. Seděl a koukal, jak se střílí z tanku, stál společně se zdravotníky. Jelikož neuměl rusky, tak stál stranou. Nikdy z tanku nestřílel. Nikdy neřídil tank, ani s ním nejel. [REDAKCE] vždy slíboval, že přijdou nějací Češi a že dá všechny dohromady, ale nikdy se tak nestalo. Nakonec jej asi po dvou měsících dali do kuchyně, kde se točily asi tři chody jídla.
4. Obžalovaný se pokoušel zařídit si ruské vízum, než se mu pas vrátil s vízem zpět, bylo opět prošlo. Potom už na nic nečekal a odešel s jedním [REDAKCE] - [REDAKCE] Džeferovičem do Doněcka, kde si pronajali pokoj, jednu noc přespali a on jej druhý den doprovodil na autobus, který jel do Ruska na přechod Uspenka. Když dojeli na hranice, tak jim řidič vzal pasy, které předal ruské straně. FSB jej nechala vysadit z autobusu, protože neměl platné vízum. Dostal 2000 rublů pokutu za nelegální překročení hranice. Tlumochníka neměl. Pak byl předán ukrajinské straně. Ti jej nasměrovali, kde má překročit hranice, kde není plot. Tak hranice překročil, ruští pohraničníci jej chytili, dostal pouta, odvezli jej do centra Rostova. Následoval proces, následně byl tři měsíce ve vazbě, vystřídal tři věznice, pak byl soud a tam jej pustili, protože si tři měsíce odseděl a dostal pokutu. Poté jej poslali do Moskvy na českou ambasádu, tam mu nepomohli, protože spáchal trestný čin, musel volat domů, aby mu přes Western Union poslali peníze. Nakonec mu matka něco poslala, on si to v pondělí vybral a chtěl odletět domů. Na letišti jej v květnu 2016 zadržela FSB, protože měl zákaz vycestování z Ruska, opět jej poslali do Rostova a z tohoto pak odletěl domů. Po návratu bydlel zhruba 14 dnů na Slovensku u [REDAKCE], pak odjel zpět do Česka za stávající přítelkyní.
5. V rámci své výpovědi učiněné v přípravném řízení, byl obžalovaný konfrontován s věcmi zajištěnými při domovní prohlídce. Potvrdil, že stopa č. 1 představuje vojenskou knížku Doněcké lidové republiky vystavené na jeho jméno, která mu byla vydána, když bydlel na té ubytovně. Stopa č. 2 je rozhodnutí soudu z Rostova, když jej propustili, stopa č. 3 je dopis, který mu napsala stávající přítelkyně, a nebyl nikam odeslán. Stopa č. 7 je fotografie na ubytovně, když se tam nastěhoval a vydali mu zbraň, tuto neustále čistil, ale nikdy z ní nestřílel. Stopa č. 8 je fotografie s [REDAKCE]

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

Džeferovičem, který předvádí, že bije fašistu. Stopa č. 9 je focená vedle ubytovny - ta zbraň byla půjčená. Stopa č. 11 je životopis, který psala jeho přítelkyně, informace zde uvedené nejsou pravdivé, neví, jak na to přítelkyně přišla.

6. K osobě [REDAKCE] obžalovaný uvedl, že měl dříve pracovat, jako řidič kamionu a že se jej policie snaží dostat zpět do České republiky kvůli jeho účasti v bojových operacích na východní Ukrajině. Říkal, že se do Česka nevrátí a že se vrátí, až bude Doněcká republika oficiálně uznaná. V době, kdy byl obžalovaný na Ukrajině, [REDAKCE] zastával pozici velitele batalionu, pracoval na Ministerstvu obrany Doněcké republiky, dělal náboráře pro lidi z České republiky na Ukrajinu.
7. U hlavního líčení obžalovaný využil svého práva a ve věci nevyprávěl. Vyjádřil se pouze ke svým osobním poměrům. Po návratu z Ukrajiny, se snaží žít řádným životem. Má tříletého syna, žije s přítelkyní a synem v Českých Budějovicích v pronajatém bytě, pracuje u bezpečnostní agentury. Jsou proti němu vedená exekuční řízení, dluhy se snaží splácet.
8. Při zjišťování shora uvedeného skutkového stavu vycházel soud z listinných důkazů, které jsou součástí spisového materiálu a které byly konstatovány v rámci hlavního líčení. Dále ze znaleckých posudků ze soudního lékařství, kriminalistické techniky, psychiatrického a psychologického zabývající se osobou obžalovaného a rovněž ze svědeckých výpovědí [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], [REDAKCE], které byly v rámci hlavního líčení čteny (§ 211 odst.1 tr. řádu).
9. Svědek [REDAKCE] vypověděl, že se s [REDAKCE] zná od dětství, neboť rodiče se znají po tři generace. S [REDAKCE] trávil hodně času, byl to vlastně jeho jediný a nejlepší kamarád, protože si v dětství neuměl příliš kamarádů získat. [REDAKCE] k nim chodil často na návštěvy až do doby, než u nich zmizelo 5.000 Kč a jeho maminka se domnívala, že je vzal [REDAKCE]. Pak už se vídali méně často. V následující době mu [REDAKCE] občas telefonoval, ví o tom, že žil v Liberci, pak odjel někam ke Kutné Hoře a pak se dozvěděl od paní [REDAKCE], že je na východní Ukrajině a že se přidal k separatistům. Když byl [REDAKCE] na Ukrajině, snažil se s ním zkontaktovat, nejprve na Facebooku, pak telefonicky. Nejdříve to nešlo. [REDAKCE] se mu ozval sám zhruba v květnu 2015 a jeho první otázka byla, zda je proruský, on mu na to odpověděl, že je pročeský. [REDAKCE] mu neustále tvrdil, že je bojovníkem za Slovany, že nás chce západ zlikvidovat, že on nás jednou přijde všechny zachránit. Psal, že je v pozici střelce kulometu tanku, u čtvrté tankové divize doněcké armády, jeho velitelem je [REDAKCE]. [REDAKCE] mu často posílal fotografie, jak někde pózuje se zbraní, dokumenty o uvolnění z armády a další dokumenty. Poslední věc, kterou spolu řešili, byla budoucnost, kdy se chtěl vrátit do České republiky. Seznámil se s [REDAKCE], chtěl si založit rodinu a najít si práci u bezpečnostní agentury. Tvrdil, že je vycvičen, že má znalosti a také mu psal, že by rád šel do Sýrie, jako žoldák, protože se to na Ukrajině hrouť. To bylo ještě předtím, než se zamiloval do [REDAKCE]. Definitivní konec konverzace byl po [REDAKCE] návratu, když začal psát, že je proti církvi, protože církve brání jeho lásce k [REDAKCE]. [REDAKCE] psal, že jej zranil sniper, že byl zraněn střepinou do nohy, že mu výbuch sebral sluch, že musí k lékaři, ale že z většiny zranění se již zotavil a není to tak hrozné.
10. Svědek hodnotil informace poskytnuté obžalovaným jako zčásti pravdivé. Pouze se mu nezdála pravdivá informace, že by [REDAKCE] velel 43 lidem a 112 tankům, protože každý tank potřebuje minimálně tři lidi osádky a takto postavená informace je nesmysl. [REDAKCE] mu řekl, že jel na Ukrajinu zachránit Slovany, on si myslí, že tam [REDAKCE] odjel proto, aby na něj nemohli exekutoři. [REDAKCE] si pamatuje jako agresivního, domnívá se, že se na tom nic moc nezměnilo. Pokud spolu

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

hovořili o situaci na Ukrajině, [REDAKCE] se nikdy nezmínil o tom, že by pracoval v kuchyni, ani neposlal žádnou fotografii, která by o tom svědčila. Posílal fotku třeba nějakého kopce, k ní popisoval, že na vrcholu kopce mají snipera a že na druhé straně kopce je ukrajinská armáda. Ani z jedné fotky nevyplývalo, že by se účastnil bojové akce, to se svědek začal domnívat ze všech materiálů a fotek, které [REDAKCE] posílal. Obžalovaného hodnotil jako člověka, který rád na sebe strhává pozornost, rád se vychloubá, v jistých situacích může jednat impulsivně, využívá situace tak, jak se mu hodí a vždy chce, aby mu situace přinášela zisk.

11. Současná partnerka obžalovaného [REDAKCE] popsala, že se s [REDAKCE] znali od dětství, pak se odstěhoval do Českých Budějovic a přestali být spolu v kontaktu. Následně si jí v září 2015 přidal do přátel na Facebooku, psal jí, jak se má, ona se jej ptala, co dělá a on jí řekl, že se má podívat na jeho profil. Zjistila, že tam má nějaké fotky ve vojenském. Pak jí napsal, že odjel na Ukrajinu, popisoval, že je u [REDAKCE], u jeho rodiny a že ho bere jako tátu, že občas vaří, že je na nějaké akci, na nějakém večírku. Následně ke konci ledna 2016 si už moc nepsali, pak se jí neozýval zhruba tři měsíce, dozvěděla se, že šel s nějakým kamarádem na ubytovnu, byl to Džeferovič, který potvrdil, že spolu byli, ale už spolu nejsou, že [REDAKCE] říkal, že chce jet domů a asi tedy odjel. Následně se [REDAKCE] ozval až v květnu 2016, řekl, že byl zavřený v Rusku, že ho chytili, byl nějaký soud a potřeboval peníze na letenku do Čech.
12. Svědkyně kontaktovala matku obžalovaného, složily se na letenku a poslaly mu peníze přes Western Union. Po [REDAKCE] návratu se měli sejt, ale on odjel za nějakou jinou slečnou na Slovensko. Pak se vrátil, řekl, že to byla chyba a od srpna 2016 spolu začali žít u jejích rodičů v Českých Budějovicích. V prosinci 2016 otěhotněla, našli si vlastní podnájem. O svém pobytu na Ukrajině jí toho příliš neřekl, nechtěl se o tom bavit. Jeho matka jí řekla, že tam šel bojovat, ale ona mu to moc nevěří, protože skoro ve všem, co jí říkal, lhal a dost si přidával. O bojových zkušenostech nemluvil, řekl, že vařil. Ten životopis, který se našel při domovní prohlídce, koncipovala ona, byly tam informace, které si dala dohromady na základě fotografií. Když mu životopis ukazovala, tak nechtěl nic upravit, jen řekl, že je to zajímavé a že je to blbost, nebral to vážně. Říkal jí, že prodělal nějaký výcvik, že bydlel u toho [REDAKCE] a víc se o tom nechtěl bavit. [REDAKCE] je obětavý, rodinný typ, ale je to velký lhář, rád si přidává věci. Nikdy nemluvil o tom, že by někoho zabil, že by mu někdo z kamarádů zachránil život. Říkal, že tam jel pomáhat lidem, psal, že neslyší na jedno ucho a že mu to rozdrtilo patu, to si vymyslel, protože slyší normálně a na patě nic nemá. [REDAKCE] je jeho kamarád.
13. Svědek [REDAKCE], otec obžalovaného, uvedl, že v době, kdy měl být obžalovaný na Ukrajině, už u nich nebydlel. O tom, že by chtěl jít bojovat do Sýrie a pak na Ukrajinu, s nimi mluvil, představoval si to jako nějakou hru, dobrodružství, domnívá se, že je lehkomyšlný a nedokázal si domyslet důsledky. Říkal jim, že prodělal nějaký vojenský výcvik, asi na Slovensku, něco jako branná výchova. Pak se zase odmlčel a následně přišla zpráva, že je na Ukrajině, na Donbasu. Pak jim přišla fotografie se zbraní, že je u tanku. Moc tomu nevěřili, víc si v té době psal se svým kamarádem [REDAKCE] a ten jim občas něco řekl. Protože jsou věřící, tak se modlili, aby se mu tam nic nestalo. [REDAKCE] psal, že nějaký kamarád před ním šlápl na minu, že většina padla, on je živý a bral to jak zázrak. Tvrdil, že je zařazený u tankistů, potom psal, že to psychicky nedává a chtěl se vrátit. Opustil jednotku na vlastní pěst. Rusové ho zadrželi, na hranicích přišel o všechny peníze, hrozilo mu vězení, celé se to řešilo přes ambasádu. Museli mu poslat nějakou finanční výpomoc. V tom se angažovala jeho přítelkyně [REDAKCE] a její sestra. Peníze posílala manželka. [REDAKCE] se vrátil 26.5.2016, to si pamatuje, protože to byl den, kdy zemřela manželky maminka a pak se odstěhoval s přítelkyní do Českých Budějovic.

14. S [REDACTED] byly pořád problémy, i když byl nahlášen na ubytovně, chodily jim exekuce. Pak jim nechtěl dát číslo na mobil, nechtěl jim sdělit, kde bydlí, apod. Následně psal, že si pořídil podnájem, kde bydlel s přítelkyní. S rodiči přítelkyně vycházel průměrně. Když s [REDACTED] hovořil naposledy, tak z podnájmu dostali výpověď pro neplacení, přítelkyně šla k rodičům a on byl na ubytovně. Naposledy se ozval a chtěl finanční výpomoc, aby měl na ubytovnu.
15. Ohledně svého angažování na Ukrajině, říkal, že byl obsluha u tanku, na vlastní oči viděl povražděné civilisty, mrtvé děti. Když přijel, tak psal, že se nic nedělo, že byl v zázemí, že se tam vojáci nudili a chtěl poznat, jaké je to na frontě. [REDACTED] dospívání bylo problematické, doma nebyl agresivní, ale měl potyčku s jedním klukem a tomu zlomil čelist. Měl tendenci se chlubit, ale z Ukrajiny se ničím nechlubil. Na Ukrajinu jel kvůli penězům a také kvůli dobrodružství, vůbec si nepřipouštěl nebezpečí. To, co jim vyprávěl, mu věřili.
16. [REDACTED], matka obžalovaného, uvedla, že si [REDACTED] osvojili v jeho 3,5 letech a od počátku s ním byly výchovné problémy. Byť žijí v harmonickém manželství, [REDACTED] byl problémový, navštěvovali s ním pedagogicko-psychologickou poradnu, snažili se najít nějaký výchovný ústav, kde by krátce pobyl, ale to se jim většinou nepodařilo. Ze základní školy musel odejít, přejít do speciální školy, i zde byly problémy, protože kradl a jediné v čem vynikal, byly počítače. Pak se šel učit na malíře. Protože si nadělal dluhy, tak už ho nechtěli mít doma a zaplatili mu ubytovnu. On se odstěhoval do Liberce, a následně odešel na Donbas. Řekl, že musel mít nějaké cvičení, že už se vidí naposledy a odjíždí na Donbas. Pak jim poslal fotografii, kde je ve vojenském, na různých místech s vojáky, vypadal, že je nadšený, že drží zbraň. Oni se za něj modlili, aby ho bůh ochránil.
17. Pak už toho bylo více a volala jí jeho kamarádka [REDACTED], že by se chtěl dostat zpět domů, ale potřebuje peníze, tak mu poslali peníze, aby mohl jet z Moskvy domů, protože tam byl o hladu na ulici. Vyprávěl jí, že jej soudce v Rostově na Donu nechal u sebe přespat, dal mu oblečení a svačinu na cestu. Domů [REDACTED] přijel 26. 5. 2016, to byl den, kdy jí zemřela matka. Ještě předtím, než odjel, ona telefonovala na nějaké ministerstvo, neví na jaké, chtěla zabránit [REDACTED], aby odjel, ale řekli jí, že Češi mohou bojovat i na jiných frontách. [REDACTED] jim říkal, že na Donbase jej měli rádi, že tam byl tankista. Pak měl hrůzu z toho, že kolem něj umírají kamarádi. Na Donbase byl několik měsíců. Nemluvil o tom, že by střílel z tanku, nebo že by někoho zabil, říkal, že mu kamarád zachránil život, protože před ním vybuchla mina a [REDACTED] z toho ohluchl na jedno ucho. U [REDACTED] nejde poznat, co si vymýšlí a co je pravda. Je nevyrovnaný, vypočítavý, sleduje sám sebe, nemá k ní dobrý vztah, ona ho má ráda jako syna. Od dětství měl rád zbraň, pistole, nikdy si nepamatuje, že by jej zajímaly zprávy nebo politika, nevyjadřoval obdiv k totalitnímu režimu, toho Lenina na tričku si přivezl až z Ruska, to už byl zpracovaný. Domnívá se, že byl naverbovaný, žádné fotografie nesvědčí o tom, že by byl zapojen do vojenských operací.
18. Svědkyně [REDACTED] vypověděla, že se s [REDACTED] seznámila přes internet, v roce 2009 a žili spolu až do doby, než odcestoval na Ukrajinu. Ona s tím nesouhlasila a nechtěla o tom nic vědět. Zhruba v červenci 2016 přišel s tím, že má letenky, mluvil o Donbasu a Ukrajině, říkal, že bude bojovat. Není si jistá, ale asi chtěl bojovat na straně Ruska, důvod neříkal. Po dobu, kdy spolu žili, začal mít odpor k USA, bylo to něco kvůli politice mezi USA a Ruskem. Zmiňoval se, že bude brát i nějaké peníze- měl dostat 30.000 rublů každý měsíc. Nikdy nebyla přítomna tomu, že by byl s někým v kontaktu ohledně zařízení cesty, často byl na emailu. Pak se jí ozval, že je na Donbasu, s nějakým odstupem jí poslal fotky, byl v uniformě, ležel na posteli v nějakých kasárnách, poslal jí fotku s tankem, měl přes rameno zbraň. Ty fotky dával i na Facebook. Psal jí, že se vrátí, ale nepsal kdy. Pak jej to ubýjelo, nepsal, že by se účastnil bojů. Tvrdil, že si našel kamarády, začal se učit rusky. Na začátku si psali více, pak už méně. Ví, že měl

lepší vztah s otcem, jeho matka byla hodně nábožensky založená, hádal se s ní, pořád mu cpali do hlavy náboženství. Z jeho kamarádů znala [REDAKCE]. Také se jí objevila na Facebooku zpráva, že je [REDAKCE] mrtvý a [REDAKCE] se jí ptal, jestli je to pravda a ona mu napsala, že to pravda není, že je s [REDAKCE] v kontaktu. Pak si [REDAKCE] našel jinou přítelkyni a nebyl důvod se kontaktovat. Své politické názory před ní neprezentoval, pouze ví, že stranil Rusku. Domnívá se, že vojenským výcvikem v Čechách neprošel. [REDAKCE] byl člověk, který měl nízké ego, potřeboval si něco dokazovat, neměl sebevědomí. Přikresloval si skutečnosti, nezmiňoval se, že by byl terčem útoku, neříkal, že by byl zraněn nebo někoho zabil. Agresivních sklonů si u [REDAKCE] nevšimla, byl celkem flegmatický, nikdy nic neprovedl. Pokud jde o uniformu, kterou nosil, tak žádné nášivky zde nebyly, těch by si všimla, nezmiňoval se před ní, že by jel bojovat do Sýrie, ani neprojevoval obdiv k totalitním režimům. Jeho rozhodnutí jí překvapilo.

19. Svědkyně [REDAKCE] se s [REDAKCE] seznámila na Facebooku. Nevzpomíná si, v jaké facebookové skupině se sešli. [REDAKCE] projevil zájem podívat se na Donbas, ona tam má příbuzné a řekla, že má v plánu tam jet, proto jeli spolu. Následně spolu měli krátký intimní vztah. Psali si, pořizovali víza, v červenci 2015, odjeli z letiště Praha Ruzyně do Rostova na Donu. Domnívá se, že letenku jí [REDAKCE] asi zaplatil, byla to jednosměrná letenka. Z hraničního přechodu Uspenka jeli nejdříve taxíkem, pak autobusem do Doněcka za její tetou [REDAKCE], která bydlí v Makijivce, části Doněcku. [REDAKCE] tam jel ze zvědavosti, vízum měli na deset dnů. Do doby vypršení platnosti víza byli u tety, jednosměrné vízum měli, protože se chtěli vrátit zpět přes Ukrajinu. V Doněcku navštěvovali historická místa, i místa, kde se válčilo. [REDAKCE] si vzpomněl, že má kontakt na člověka z facebooku, který je na Ukrajině a že by se chtěl podívat přímo na místa, kde se válčí. Mluvil o tom, že chtěl zjistit pravdu, nebavil se o žádné humanitární pomoci. Tehdy to nebrala vážně. Po deseti dnech se rozhodli vrátit do České republiky přes Ukrajinu, tam jim řekli, že je nepustí, protože nemají vstupní razítka. Následně se vrátili zpět do Makijivky a [REDAKCE] kontaktoval toho člověka z Facebooku a čekal, že se ho ujme. Ona jela na hraniční přechod Uspenka, na hranicích zjistili, že má neplatné vízum a zadrželi ji na tři dny. Následně byla odsouzena k pokutě v přepočtu 5.000 Kč, vyhoštění, včetně zákazu vstupu do Ruské federace a odletěla zpět do Prahy.
20. S [REDAKCE] komunikovala přes messenger, posílala mu peníze přes Western Union. Ví, že se [REDAKCE] přestěhoval k nějakým kamarádům, tam se dostal přímo k bojům. Jednalo se o boje mezi domobranou a ukrajinskou armádou. Posílal i fotky, kde byl s kamarády. Kamarádi měli samopaly, [REDAKCE] na fotce samopal neměl, byl tam i tank. Fotky uložené nemá. Na podzim jí [REDAKCE] požádal, zda by mu nezařídila víza zpět do České republiky, ona mu vízum vyřídila, pas mu poslala, a to byl jejich poslední kontakt.
21. [REDAKCE] nezná, ale tomu člověku, kterého kontaktoval [REDAKCE] na Ukrajině z Facebooku, říkal [REDAKCE]. Svědkyně rovněž popsala, že o konfliktu na Ukrajině je informovaná, ví, že Doněcká republika je neuznaná. Ona je zastáncem Doněcké republiky, protože si myslí, že 8 milionů lidí má právo se vyjádřit, co tam chtějí nebo nechtějí. S [REDAKCE] své názory neprobírala, stačilo jí, že měl stejný názor, nijak ho v jeho postoji neovlivnila. Byli tam v době, kdy nebyly uzavřeny minské dohody. [REDAKCE] se jí zmínil o nějakém zranění, nepamatuje si, zda pocházelo z boje. Nosil maskáčové oblečení, domnívá se, že na Ukrajině začal žít, měl tam přítelkyni, snažil se zapadnout. U [REDAKCE] žádné agresivní sklony nezaznamenala, byl upovídaný, chtěl jí okouzlit vzhledem a společným názorem na konflikt na Ukrajině.
22. Na základě příkazu Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 12.2.2018, sp.zn. 37Nt 5016/2018, byla u obžalovaného [REDAKCE] 14.2.2018 provedena domovní prohlídka. Při této prohlídce,

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

byla zajištěna stopa č. 1 - barevná fotokopie listiny, stopa č. 2 - listina psaná azbukou, stopa č. 3 - ručně psaný vzkaz od přítelkyně, stopa č. 4 - mobilní telefon značky Xiaomi černé barvy, stopa č. 5 - počítač značky Lenovo, notebook černé barvy, stopa č. 6 - paměťová karta značky SanDisk 32 GB, stopa č. 7 - barevná fotografie na papíře zachycující obžalovaného se střelnou zbraní v ruce v maskáčovém oděvu, stopa č. 8 - barevná fotografie na papíře zachycující obžalovaného s čepicí na hlavě a osobou [REDAKCE] Džeferovič. Stopa č. 9 - fotografie v albu, stopa č. 10 - cestovní pas obžalovaného, stopa č. 11 - životopis, stopa č. 12 - flash disk značky Verbatim, stopa č. 13 - flash disk značky Data Traveler Kingston, stopa č. 14 - micro SD karta značky SanDisk, stopa č. 15 - micro SD karta bez označení, stopa č. 16 - SD karta značky Kingston velikosti 32 GB a stopa č. 17 - SD karta značky Kingston velikosti 16 GB.

23. Svědek [REDAKCE] poskytl policii zálohu svého kompletního facebookového profilu, včetně konverzací s obžalovaným [REDAKCE]. Zálohu emailové komunikace s obžalovaným poskytla i svědkyně [REDAKCE]. Bylo provedeno ohledání webové stránky obžalovaného a byl vyhodnocen jeho facebookový profil.
24. Z facebookové komunikace vedené mezi [REDAKCE] a obžalovaným vyplývá, že si spolu psali zhruba od 25. 7. 2015 do května 2016. V komunikaci je přestávka mezi 27. 1. 2016 a 24. 5. 2016. Obžalovaný sděluje, že je proruský, že je v Novorosiji, je střelec v tanku, kde bojuje za celou Novorosiji proti fašismu v Kyjevě. Učí se rusky, je u 4 tankové divize Doněcké lidové republiky u [REDAKCE]. Popisuje, že dostává dost peněz, zmiňuje částku 50.000 rublů měsíčně. Dále spolu řeší návrat do České republiky, psychické rozpoložení obžalovaného, které je špatné, chce odejít, pak zůstává, bojuje za utiskované Slované a těší se, že dostane ruské občanství. Následně sděluje, že je velitelem 6 tankové roty, že má pod sebou 43 lidí a 112 tanků. Čtyři lidé na tank a ostatní tanky jsou náhradní. Rovněž se baví i o případné trestní odpovědnosti obžalovaného, neboť obžalovaný si je vědom toho, že jeho jednání není v souladu se zákonem. Obžalovaný rovněž sděluje, že má dokumenty o tom, že byl na misích a v Česku má otevřené dveře k bezpečnostním agenturám, že mu zůstane zbrojní průkaz a vojenský dokument, který potvrzuje, že je voják ozbrojených sil DNR a to mu jako vzdělání stačí. Rovněž proklamuje, že bude první, kdo vstoupí na bojiště, to slíbil u vlajky DNR.
25. Na facebookovém profilu obžalovaného [REDAKCE] se podařilo zajistit komunikaci mezi obžalovaným a [REDAKCE] z ledna 2017, v níž obžalovaný [REDAKCE] sděluje, že nastoupil k 5. motostřelecké brigádě na Kyjevce odrazit u Ukropy, že neuměl vůbec rusky, ale po měsíci už mu to šlo. Jako důkaz poslal [REDAKCE] fotografii, kde je s neznámým mužem, včetně tanku a na levé ruce má nášivku Novoruska. Zmiňuje, že došlo k minským dohodám, stáhli je z pozice na brigádu a nebavilo ho maširovat na place a čekat na frontální útok. Sděluje, že měl vojenskou knížku, ale neměl kontrakt.
26. Rovněž byl zajištěn obsah komunikace mezi obžalovaným [REDAKCE] a [REDAKCE], kdy se obžalovaný ptá [REDAKCE], kdo je, kde se potkali, kde slouží a posílá mu úplně stejnou fotografii, jako [REDAKCE]. Rovněž zmiňuje, že byl u tankistů, a kdyby mohl, tak by jel zpět, ale má zákaz vstupu na Ruské území na čtyři roky za vízum, které mu propadlo.
27. Součástí spisu je i zajištěný facebookový profil [REDAKCE], zejména jeho komunikace s [REDAKCE], který uvedl, že jej kontaktoval jeden z příslušníků batalionu s tím, že se vrací do Čech a potřebuje prověřit jeho identitu. [REDAKCE] potvrzuje, že [REDAKCE] je řidič-mechanik tanku 5. brigáda, 2. batalion, je u něj v šesté

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

rotě, ale neví nic o tom, že se chystá domů do Čech. V šesté rotě byl střelec tanku, potom šel na řidiče, ale ještě nemá příliš mnoho naježděného. Dále se baví o tom, jaké to je na frontě.

28. Z facebookového profilu obžalovaného [REDAKCE] se podařilo zajistit fotografii jeho vojenské knížky, fotografie, na nichž pózuje v uniformě před vojenským autem, míří ze samopalu, je se samopalem na ubytovně, je s další osobou na tanku, sedí s dvěma samopaly, s vojenskými bednami, stojí se samopalem za zády. Fotografii, kde obžalovaný sedí s kulometem opřeným o rameno v místnosti, poslal i své matce, stejně tak fotografií, kdy sedí s dalším člověkem na tanku. Rovněž jí sděluje, že to dotáhl do armády Doněcké lidové republiky a nic jiného řešit nebude, že poznal lidi, kteří za něj zemřou v boji. Sděloval, že posílá fotky z Novoruska, do Česka už nepřijede, Rusko je jeho vlast, za Rusko bude bojovat. Rovněž sděluje, že část Ukrajiny Donbas chce být samostatný stát, jako kdyby se Morava a Slezsko chtěla oddělit, tak by je Česká republika také bombardovala, stěžuje si, že umírají civilisté a malé děti, sděluje, že leží v nemocnici, má od granátu roztrhlou patu a neslyší na levé ucho, určitě je po válce navštíví. Rovněž připomíná, že mu pod rukama zemřelo dost kamarádů a že je mu každý den zle.
29. Součástí spisového materiálu je i Ústava Ukrajiny, která byla přijata na pátém zasedání Nejvyšší rady Ukrajiny dne 28. 6. 1996. V článku 37 této ústavy, se hovoří o tom, že vznik a činnost politických stran a veřejných sdružení je zakázána, pokud jejich programové cíle nebo akce směřují k likvidaci nezávislosti Ukrajiny, změně ústavního pořádku násilnými prostředky, porušení svrchovanosti a ústavní celistvosti státu, podřívání její bezpečnosti, nezákonného uchopení státní moci, propagandy války a násilí, podněcování mezietnické, rasové nebo náboženské nenávisti, zásahům do lidských práv či svobod, či zdraví obyvatelstva. Politické strany a veřejná sdružení nemohou mít polovojenské jednotky.
30. Podle článku 132 je územní struktura Ukrajiny založena na principech jednoty a nedělitelnosti území státu, kombinaci centralizace a decentralizace při výkonu státní moci a vyváženého sociálního a hospodářského rozvoje regionu. Systém správní a územní struktury Ukrajiny se skládá z autonomní republiky Krym, oblastí, okresů, měst, městských částí, vesnic a osad. V článku 133 je do území struktury Ukrajiny, mimo jiné, zahrnuta i Doněcká oblast.
31. Součástí spisu je komplex opatření ke splnění Minských dohod, jímž se dne 15. 2. 2015 zavazují účastníci třístranné kontaktní skupiny, kterými jsou druhý Ukrajinský prezident Leonid Kučma, velvyslanec Ruské federace na Ukrajině Michail Zurabov, Alexandr Zacharčenko, Igor Plotnickij, k okamžitému zastavení palby na jednotlivých územích Doněcké a Luhanské oblasti Ukrajiny, k odsunu těžkých zbraní do bezpečnostní zóny, k zahájení dialogu o modalitách provedení místních voleb v souladu s ukrajinskou legislativou a do třiceti dnů ode dne podpisu dokumentu k přijetí usnesení Nejvyšší rady Ukrajiny s uvedením území, na které se vztahuje zvláštní režim dle zákona o dočasném režimu místní samosprávy na jednotlivých území Doněcké a Luhanské oblasti, na základě linie stanovené Minským memorandem ze dne 19. 9. 2014. Jedná se o tzv. Druhou minskou dohodu. První Minskou dohodou je protokol o výsledcích konzultace Třístranné kontaktní skupiny, která se dohodla na příměří k 01. 9. 2014, kdy součástí tohoto protokolu je i povinnost odsunout nezákonné ozbrojené formace, vojenskou techniku a také teroristy a žoldnře z území Ukrajiny.
32. Krajský soud v Ostravě svým usnesením ze dne 28.6.2017 pod č.j. 29Cm 46/2017-38 zrušil Zastupitelské centrum DNR, z.s. (Doněcké lidové republiky), jmenoval likvidátora a stanovil povinnost zastupitelskému centru zaplatit soudní poplatek. Vrchní soud v Olomouci svým usnesením ze dne 26.4.2018, č.j. 5Cmo 292/2017-86 usnesení Krajského soudu v Ostravě potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

33. Vojenská kancelář prezidenta republiky České republiky sdělila, že [REDAKCE] si od 01. 1. 2005 do 17. 5. 2017 nepodal žádost o souhlas prezidenta republiky s jeho vstupem do ozbrojené republiky jiného státu podle příslušného ustanovení zákona č. 585/2004 Sb. o branné povinnosti.
34. Obhájkyně obžalovaného doložila do spisu znalecký posudek zhotovený JUDr. Ing. Josefem Zouharem, který soud v rámci hlavního líčení konstatoval jako listinný důkaz. V tomto posudku znalec uvádí, že vojenské útvary tzv. Doněcké lidové republiky jsou povstalecké, ale nejsou ani v minských dohodách, ani v jiných mezinárodních dokumentech označovány jako teroristické. Útvary této armády jsou organizovány do celku s vojenským označením a pod jednotným velením. V čele stojí konkrétní velitel a je za konkrétní činnost odpovědný. Jejich deklarovaným cílem je dosažení autonomie Doněcké oblasti v rámci Ukrajinské republiky. Boj menšiny za sebeurčení je legitimní. Pro hodnocení takového střetu platí ustanovení mezinárodního práva válečného a [REDAKCE] by po dobu jeho působení v Doněcku mělo ve smyslu Třetí Ženevské úmluvy z roku 1949 náležet postavení kombatanata, nikoliv teroristy. Z odborného hlediska lze jednoznačně vyloučit způsobilost [REDAKCE] k výkonu funkce řidiče, nebo jiného člena posádky tanku. To, jak popisoval své matce svou účast a zranění v bojích, považuje znalec za vychloubačné a lživé.
35. K posudku předloženému obhajobou se vyjádřil dozorující státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze, který provedl podrobný rozbor Ženevských úmluv, jež jsou součástí spisového materiálu. Připomněl, že Ženevské úmluvy byly přijaty s cílem stanovit pravidla pro válčící strany v mezinárodních konfliktech a implementovat zásady humanitárního práva. Primárně se tedy vztahují na mezinárodní konflikty. Pojem kombatanat se objevil v dodatkovém protokolu k Ženevským úmluvám ze dne 12. 8. 1949 o ochraně obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů. Zde je mimo jiné uvedeno, že v případech, které neupravuje protokol či jiné mezinárodní dohody, zůstávají civilní osoby jako kombatanati, pod ochranou a v rámci působnosti zásad mezinárodního práva vyplývající z ustálených obyčejů ze zásad lidskosti a z požadavků společenského svědomí. Protokol, který doplňuje Ženevské úmluvy ze dne 12. 8. 1949 o ochraně obětí války, bude aplikován na situaci zmíněné v článku č. 2, kterými se rozumí ozbrojené konflikty, ve kterých národy bojují proti koloniální nadvládě a cizí okupaci a proti rasistickým režimům, aby uplatnily své právo na sebeurčení, jak je zakotveno v Chartě organizace spojených národů a Deklaraci zásad mezinárodního práva. Ženevský protokol se aplikuje na boj proti koloniální nadvládě, cizí okupaci.
36. Status kombatanatů a válečných zajatců je upraven v článku 43, kdy ozbrojené síly strany v konfliktu se skládají ze všech organizovaných ozbrojených sil skupin a jednotek, které jsou pod velením osob odpovědných této straně za jednání svých podřízených, a to i v případech, kdy je strana zastupována vládou nebo orgánem, který protější strana neuznává. Příslušníci ozbrojených sil strany konfliktu jsou kombatanaty, tzn., mají právo se přímo účastnit nepřátelských akcí. Tento protokol byl rozšířen dodatkovým protokolem k Ženevským úmluvám, který se zabývá ochranou obětí ozbrojených konfliktů, nemající mezinárodní charakter. Tento se pak aplikuje na všechny ozbrojené konflikty, k nimž dochází na území vysoké smluvní strany mezi jejími ozbrojenými stranami a disidentskými ozbrojenými silami, nebo jinými organizovanými ozbrojenými skupinami, vykonávajícími takovou kontrolu nad částí jeho území, která jim umožňuje vést trvalé a koordinované vojenské operace a aplikovat tento protokol, tedy tento článek upravuje standardy humánního zacházení ve vnitrostátních ozbrojených konfliktech a odkazuje na článek 6, kdy se i v intencích mezinárodního práva považuje za samozřejmé, že účastníci vnitrostátního ozbrojeného konfliktu podléhají obecné trestní pravomoci. Článek 6 specifikuje zásady spravedlivého procesu. Je tedy zřejmé, že účast ve vnitrostátním konfliktu může zakládat naplnění skutkové podstaty trestného činu.

37. Státní zástupce ještě zmiňuje článek 47, který řeší postavení tzv. žoldnéře, který nemá právo na status kombatantha nebo válečného zajatce. Žoldněř je osoba speciálně najatá, aby bojovala v ozbrojeném konfliktu, přímo se účastnila nepřátelských akcí, svou účast motivuje hlavně osobním ziskem, není občanem strany konfliktu, není příslušníkem ozbrojených sil strany v konfliktu a nebyl vyslán státem, který není stranou v konfliktu k plnění oficiálních úkolů jako příslušník ozbrojených sil.
38. Soud si vyžádal stanovisko Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Ministerstvo zahraničních věcí České republiky sdělilo, že Česká republika nemá žádný vlastní seznam teroristických organizací. Pro Českou republiku jsou právě závazné ty mezinárodní sankce v souvislosti s bojem proti terorismu, kde vzniká České republice mezinárodně právní závazek vůči OSN. Jedná se o sankce Rady bezpečnosti OSN a sankce stanovené přímo použitelnými právními předpisy Evropské unie. Žádná z organizací působící na Východní Ukrajině, na unijním seznamu teroristických skupin vedena není. Ani sankční, tzv. protiteroristické seznamy OSN, nezahrnují ozbrojené skupiny Doněcké lidové republiky, byť je takto označuje ukrajinská strana.
39. Podle mezinárodního práva, je Doněcká lidová republika nestátní entita, která vyhlásila svou nezávislost v rozporu s pravidly mezinárodního práva. Česká republika respektuje územní celistvost a svrchovanost Ukrajiny, neuznává Doněckou lidovou republiku za stát a nemá s ní navázány ani diplomatické, ani konzulární styky.
40. Armádu Doněcké lidové republiky nelze, dle § 43 dodatkového protokolu 1 k Ženevským úmluvám z roku 1949 o ochraně obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů a podle řádu pozemní války přiloženého k Úmluvě o zákonech a obyčejích pozemní války z roku 1907, považovat za ozbrojené síly cizího státu. Na zacházení s jejich příslušníky se tak s výjimkou společného článku 3, nevztahuje Ženevská úmluva o zacházení s válečnými zajatci. V Doněcké lidové republice působí místní ozbrojené skupiny. Podle žalobkyně Mezinárodního trestního soudu, jsou ozbrojené skupiny, včetně DLR (Doněcká lidová republika), dostatečně organizovány v rámci vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Úřad vysokého komisaře OSN pro lidská práva, označuje ve svých zprávách k lidsko-právní situaci na Ukrajině, ozbrojené síly DLR jako ozbrojené skupiny samozvané DLR. Podle konzistentní pozice Mezinárodního ministerstva zahraničních věcí lze „armádu DLR“ považovat za organizované ozbrojené skupiny vykonávající pod odpovědným vedením takovou kontrolu nad částí území Ukrajiny, která jim umožňuje vést trvalé a koordinované vojenské operace ve smyslu článku 1 dodatkového protokolu 2 k Ženevským úmluvám.
41. Existuje i mezinárodní povaha konfliktu na Ukrajině, kdy v rovině mezinárodní lze ve vztahu ke klasifikaci konfliktu odkázat na odst. 72-73 zprávy žalobkyně Mezinárodního trestního soudu, kterou vydala na základě předběžného šetření situace na Ukrajině v roce 2014. Žalobkyně Mezinárodního trestního soudu uvádí, že od 30. 4. 2014 probíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt mezi ukrajinskou vládou a protivládními silami, včetně sil DLR a současně nejpozději od 14. 6. 2014 zde pravděpodobně paralelně probíhá mezinárodní ozbrojený konflikt mezi ukrajinskou vládou a Ruskou federací. Toto stanovisko dovodila žalobkyně na základě trestu tzv. celkové kontroly. Pro doplnění lze dodat, že Mezinárodní soudní dvůr ve vztahu k přičitatelnosti státu za protiprávní chování, naproti tomu vychází v testu tzv. efektivní kontroly. Mezinárodní soudní dvůr od roku 2017 řeší spor mezi Ukrajinou a Ruskou federací, týkající se provádění Mezinárodní úmluvy o potlačování financování terorismu a Úmluvy o odstranění všech forem rasové diskriminace, který se týká i údajných ruských aktivit na východní Ukrajině.

42. Soud rovněž v rámci hlavního líčení dle § 211 odst.5 tr. řádu konstatoval znalecké posudky, které byly pracovány v přípravném řízení.
43. Znalec z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství nezjistil u obžalovaného žádnou poruchu sluchu, rovněž tak neshledal jakákoliv poranění na obou patách či významnější porážové jizvy, nerovnosti, omezení hybnosti v hlezenním kloubu, které by nasvědčovaly pro případné významnější poranění v této lokaci.
44. Znalec z oboru kriminalistika, odvětví balistika, s rozsahem oprávnění pyrotechnika, munice a výbušniny zkoumal fotografie, na nichž byl zachycen obžalovaný a určil, že obžalovaný je zachycen s těmito typy zbraní: 5,45 mm útočná puška AK-74, 5,45 mm zkrácená útočná puška AKS-74U, 7,62 mm útočná puška AKMS, 7,62 mm kulomet 6P41, 40 mm podvěsný granátomet GP-25, nákladní vozidlo URAL-4320, tank T-72A, tank T-72B, náboj 7,62x54 R a 122mm náboj jednotný raketový tříštivotrhavý 9M22 Grad.
45. Znalci prim. MUDr. Vlastimil Tichý a prim. PhDr. Jiří Klose, Ph.D., kteří podávali znalecké posudky z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie, specializace klinická psychologie uzavřeli, že obžalovaný netrpí, ani v době kdy mělo dojít ke spáchání trestného činu netrpěl duševní chorobou ve smyslu psychózy. Jeho jednání nebylo ovlivněno žádnými chorobnými mechanismy či faktory duševní nemoci ve vlastním slova smyslu. Jeho intelekt je na hranici průměru až podprůměru, na bázi encefalopatie. Posuzované jednání je motivačně i realizačně spjato se zjištěnou osobnostní strukturou, nevybočuje z jejího rámce, vycházelo z vedoucích osobnostních rysů, formovaných simplexní osobností s kognitivním deficitem. Není závislý na alkoholu, ani na jiné návykové látce.
46. Obžalovaný trpí smíšenou poruchou osobnosti, která je nezralá, naivní, emočně nevyvážená, sebestřednější, s rysy histriónskými a rysy dissociality, se sníženou frustrační tolerancí a impulzivní reaktivitou v zátěži. Obžalovaný preferuje bezprostřední uspokojení svých potřeb bez ohledu na společenské normy a zákony. V době páchaní trestného činu měl zachovány rozpoznávací schopnosti, schopnosti ovládací byly částečně sníženy vlivem poruchy osobnosti na bázi encefalopatie při hraničním intelektu. Jeho obecná věrohodnost je mírně snížena, vlivem lehkého deficitu kognitivních funkcí a poruchou osobnosti. Nebyly prokázány žádné psychické abnormality, které by jej predisponovaly k chorobnému zkreslování či blokování informací, nebyly zjištěny sklony ke konfabulaci. Vývoj jeho osobnosti je v zásadě ukončen. Znalecké zkoumání neprokázalo přítomnost duševní poruchy ve vlastním smyslu, jeho případné protispolečenské jednání nelze, za určitých okolností, zcela vyloučit. Prognóza jeho resocializace je reálná, ale ztížená.
47. U hlavního líčení znalci doplnili, že intelekt obžalovaného mu umožňuje vyhledávat si informace, případně tyto nějakým způsobem vstřebávat, stejně tak postačuje pro rozlišení, co je a není kriminální jednání. Z psychiatrického hlediska není jeho pobyt na svobodě společnosti nebezpečný. Není osobou, která by byla primárně agresivní. Jako osoba s histriónskými rysy, má, v mezích širší normy, snahu zveličovat některé události, prožívání drammatizovat, předvádět se. Nejedná se však o psychopatologii, je to osobnostní povahový rys.
48. Po provedeném dokazování dospěl soud k následujícím závěrům:
49. V průběhu trestního řízení bylo jednoznačně prokázáno, že obžalovaný dne 15.7.2015 vycestoval společně s [REDAKCE], letecky z Prahy do Rostova na Donu. [REDAKCE] uvedla, že se s obžalovaným seznámila prostřednictvím sociální sítě Facebook a s obžalovaným ji pojily stejné politické názory na dění na Ukrajině. Má v donbaské oblasti příbuzné, obžalovaný

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

chtěl vidět situaci na místě, proto koupila letenky, doprovázela jej a zajistila jednosměrné vízum do Ruské federace. Na Ukrajině se pohybovali u jejích příbuzných, ona mu ukazovala město. Ví také, že se pokoušel spojit s nějakým kamarádem z Facebooku jménem [REDACTED], který tam již měl bydlet, což se mu nakonec podařilo. [REDACTED] odjela zpět do České republiky, na hranicích s Ruskem jí zatklí, neboť měla propadlé vízum a byla odsouzena k zákazu vstupu do Ruské federace a pokutě. S obžalovaným byla v kontaktu přes sociální sítě, vyřizovala mu vízum a nabyla dojmu, že se snaží na Ukrajině žít svůj život.

50. Sám obžalovaný tvrdil, že jeho cílem na Ukrajině bylo přidat se k nějaké humanitární organizaci a zajistit tamním obyvatelům pomoc. Situaci na Ukrajině sledoval již od roku 2014, nakonec se přidal k facebookové skupině „Chceme pryč z NATO, Rusko je náš opravdový přítel“, kde se seznámil právě s [REDACTED].
51. Obhajoba obžalovaného, že jel na východní Ukrajinu pouze z humanitárních důvodů, byla provedenými důkazy zcela vyvrácena. Svou obhajobu především zpochybnil sám obžalovaný, který bezprostředně po příjezdu na východní Ukrajinu kontaktoval [REDACTED], což sám potvrdil, u kterého bydlel, a který v zajištěné facebookové komunikaci s [REDACTED] potvrzuje identitu obžalovaného i skutečnost, že slouží v šesté rotě, jako střelec tanku, potom byl přeřazen na řidiče, ale moc toho naježděno nemá.
52. Sám obžalovaný tvrdil, že asi 3 měsíce bydlel u [REDACTED] doma, poté se přesunuli do velkého baráku, kde byli civilisté i vojáci. Absolvoval lékařské vyšetření, dostal vojenskou knížku a maskáčový stejnokroj. Neuměl rusky, proto mu [REDACTED] sliboval, že jej dá dohromady s dalšími lidmi z Čech. K tomu nedošlo, proto skončil v kuchyni.
53. K tvrzení obžalovaného, že skončil v kuchyni, je nutné poznamenat, že obžalovaný vedl, po dobu svého pobytu na Ukrajině, poměrně obsáhlou komunikaci přes sociální sítě se svědkem [REDACTED]. Tomuto svědkovi opakovaně zasílal fotografie, popisoval své důvody i aktuální situaci. Na žádném místě v této konverzaci nezmínil, že by na východní Ukrajině sloužil v kuchyni. Obžalovaný od počátku prezentoval svoje politické názory. Zmiňoval, že je proruský, učí se rusky, zachraňuje Slováky před fašisty, zmiňoval, že bojuje na Ukrajině za Českou republiku, za Slováky. Zároveň [REDACTED] sděloval různé zážitky z bojových akcí, kdy tvrdil, že má zraněnou patu, že ohluchl, že má problémy s rukou.
54. V obdobném duchu, byť v omezené míře, psal emaily své matce, kde prezentoval své fotografie v uniformě, se zbraněmi, psal o bojích, mrtvých a zraněných. Nikde nebyla zmínka o tom, že by pracoval v kuchyni. O tom, že měl na Ukrajině bojovat, hovoří i další svědecké výpovědi [REDACTED], [REDACTED] a [REDACTED].
55. Všichni shora zmínění svědci měli k dispozici pouze informace zprostředkované obžalovaným, soud proto ve svých zjištěních vycházel zejména ze zajištěných fotografií, vojenské knížky, webové prezentace obžalovaného a z jeho komunikace se svědkem [REDACTED] a [REDACTED], kde prezentuje, že nastoupil k 5. motostřelecké brigádě v Makijevce, zasílá svou fotografii v uniformě, kde se opírá o tank, dokonce zmiňuje Minské dohody a stažení z pozic na brigádu. Uvádí, že neměl uzavřený kontrakt, ale vojenskou knížku Donbaské lidové republiky. Tato vojenská knížka byla následně při domovní prohlídce u obžalovaného zajištěna. Konverzaci obdobného charakteru vedl obžalovaný i s [REDACTED], kde zmiňuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

že se rusky učil v boji, byl u tankistů, opět prezentuje stejné foto s tankem a další osobou a zmiňuje i svůj zákaz vstupu na území Ruské federace.

56. Po návratu obžalovaného do České republiky bylo prostřednictvím znaleckého posudku ověřeno, že obžalovaný žádné ze zranění, o kterých hovořil, v boji neutrpěl. Znalec z oboru soudního lékařství, vyloučil, že by obžalovaný měl narušený sluch.
57. Obhajobu obžalovaného, že jel na Ukrajinu z humanitárních důvodů, považuje soud za zcela vyvrácenou. Obžalovaný tuto svou obhajobu vyvrátil svým chováním na Ukrajině a svou facebookovou a emailovou sebeprezentací, kdy postoval fotografie se střelnými zbraněmi, v uniformě a opakovaně zmiňoval, že je vojákem nasazeným v boji. Pokud by obžalovaný skutečně chtěl působit v humanitárních organizacích, nepřipojil by se do facebookové skupiny „Chceme pryč z NATO, Rusko je náš opravdový přítel“, ale zamířil by např. na stránky humanitární organizace Člověk v tísni, která v donbaské oblasti působila v letech 2014-2016.
58. Soud na základě shora uvedených důkazů považuje za prokázané, že obžalovaný si před odletem na východní Ukrajinu opatřoval informace o situaci v tamní oblasti. Tuto skutečnost potvrzují i [REDAKCE]. Byť intelektové schopnosti obžalovaného jsou na hranici pásma průměru a podprůměru, jeho intelekt mu umožňuje vyhledávat si informace, třídít je a utvářet si svůj názor. Po příjezdu do donbaské oblasti se obžalovaný spojil s osobou [REDAKCE], který působil v ozbrojených složkách Donbaské lidové republiky, jako velitel, opatřil si vojenskou knížku Donbaské lidové republiky, dostal vojenský stejnokroj, dostal zbraň a účastnil se činnosti ozbrojených sil Doněcké lidové republiky. Sám obžalovaný často ve své komunikaci s [REDAKCE] psal o tom, že čistil zbraň, se zbraněmi se nechával opakovaně fotografovat a tyto fotografie vystavoval na svém facebookovém profilu. Znaleckým posudkem bylo přesně zjištěno, jaké zbraně měl obžalovaný k dispozici. Obžalovaný se minimálně účastnil strážní služby v určených oblastech, působil v ozbrojených složkách, jako řidič i jako střelec tanku (což potvrdil nezávisle na obžalovaném [REDAKCE]), a to až do 21.2.2016, kdy byl při přechodu hranice s Ruskou federací zadržen.
59. V průběhu celého trestního řízení však nebylo prokázáno, že by se obžalovaný účastnil tzv. „ostrých“ bojových akcí, že by se podílel na zabíjení obyvatel nebo že by sám byl v boji napaden. Pokud o svých zraněních utrpěných v boji hovořil ve facebookové komunikaci, lze považovat tato jeho sdělení za nevěrohodná, neboť byla vyvrácena znaleckým posudkem z oboru soudního lékařství.
60. Soud především musel vyřešit otázku, jak účast obžalovaného v ozbrojených skupinách Doněcké lidové republiky právně kvalifikovat.
61. Státní zástupce navrhl jednání obžalovaného posuzovat, jako zločin teroristického útoku podle § 311 odst. 1 písm. a), odst.3 tr. zákoníku za použití ustanovení § 313 tr. zákoníku ve stadiu přípravy podle § 20 tr. zákoníku, kdy obžalovaný v úmyslu poškodit ústavní zřízení a obranyschopnost Ukrajiny, protiprávně přinutit vládu, aby něco trpěla, provedl útok ohrožující život nebo zdraví člověka s cílem způsobit smrt nebo těžkou újmu na zdraví a spáchal takový čin jako člen organizované skupiny.
62. Primární bylo objasnit, s jakým cílem se obžalovaný na Ukrajinu vydal. Jak již bylo shora uvedeno, soud vyloučil, že by se tak stalo z humanitárních důvodů. Obžalovaný svému otci [REDAKCE] sdělil, že má možnost si tam vydělat peníze a obdobnou motivaci v jednání obžalovaného shledává i svědek [REDAKCE], který rozvíjí myšlenku, že pobyt

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

na Ukrajině umožnil obžalovanému vyhnout se exekucím, které v České republice měl. O dlouhodobých finančních problémech obžalovaného se zmiňují i jeho rodiče, kteří mu z obavy před exekutory zrušili trvalé bydliště a poslali jej bydlet na ubytovnu. Sám obžalovaný ve své komunikaci s [REDAKCE] zmiňuje, že dostává měsíčně cca 50 000 rublů. Pobyt obžalovaného v donbaské oblasti byl nepochybně motivován finančně.

63. Obžalovaný opakovaně ve facebookové komunikaci s [REDAKCE] zmiňuje, že jel bránit Slované proti zločinným ukrajinským fašistům podporovaným západem. Je odhodlán bránit slovanskou krev. Obžalovaný se zcela zjevně přiklání k myšlence tzv. panslavismu-slovanské vzájemnosti-jednoty slovanských národů pod vedením Ruska. Obžalovaný je přesvědčen, že Rusové, jako největší slovanský národ, jsou schopni Čechům poskytnout ochranu před zhoubnými západními vlivy. Primárním cílem obžalovaného tedy nebylo rozvrátit ústavní zřízení Ukrajiny a poškodit její obranyschopnost, ale bránit slovanskou krev.
64. Soud rovněž musel vyhodnotit, zda stejný cíl, jako obžalovaný, sledují i organizované vojenské skupiny působící v rámci Doněcké lidové republiky a zda lze Doněckou lidovou republiku považovat za stát.
65. Ze sdělení Ministerstva zahraničních věcí České republiky jednoznačně vyplývá, že Doněcká lidová republika je neuznaný stát, který nemá navázány diplomatické ani konzulární styky s žádným jiným členským státem OSN a jeho armádu nelze považovat za ozbrojené síly cizího státu. Armádu Doněcké lidové republiky lze považovat za organizované ozbrojené skupiny vykonávající pod odpovědným velením takovou kontrolu na části území Ukrajiny, která jim umožňuje vést trvalé a koordinované vojenské operace ve smyslu článku 1 dodatkového protokolu 2 k Ženevským úmlouvám. Na východní Ukrajině od 30. 4. 2014 probíhá vnitrostátní ozbrojený konflikt mezi ukrajinskou vládou a protivládními silami včetně sil Doněcké lidové republiky, současně nejpozději od 14. 6. 2014 zde pravděpodobně probíhá i mezinárodní ozbrojený konflikt mezi ukrajinskou vládou a Ruskou federací. Povahu mezinárodního konfliktu dovodila žalobkyně Mezinárodního trestního soudu podle testu tzv. „celkové kontroly“ ve vztahu k přičitatelnosti jednání státu v kontextu klasifikace ozbrojeného konfliktu. Mezinárodní soudní dvůr ve vztahu k přičitatelnosti státu za protiprávní chování naproti tomu vychází z testu tzv. „efektivní kontroly“. Mezinárodní soudní dvůr od roku 2017 řeší spor mezi Ukrajinou a Ruskou federací týkající se provádění Mezinárodní úmluvy o potlačování financování terorismu a Úmluvy o odstranění všech forem rasové diskriminace. Spor se týká údajných ruských aktivit na východní Ukrajině.
66. Povaha konfliktu na Ukrajině má zcela jasnou povahu vnitrostátního ozbrojeného konfliktu. Z hlediska mezinárodního práva existuje určitá pravděpodobnost, že zde probíhá i mezinárodní konflikt mezi Ruskou federací a ukrajinskou republikou, avšak povaha mezinárodního konfliktu dosud najisto zjištěna nebyla.
67. Obhájce obžalovaného argumentovala znaleckým posudkem JUDr. Ing. Josefa Zouhara, kde je vyslovena myšlenka, že postavení obžalovaného v ozbrojených jednotkách Doněcké lidové republiky má charakter kombatanta. Soud tento znalecký posudek konstatoval toliko, jako listinný důkaz, neboť ve shodě s názorem státního zástupce, nemá tento posudek náležitosti řádného znaleckého posudku a spíše než odborné stanovisko vyjadřuje osobní přesvědčení znalce.
68. Status kombatanta přísluší dle čl. 43 Dodatkového protokolu k Ženevským úmlouvám z 12. srpna 1949 o ochraně obětí mezinárodních ozbrojených konfliktů (Protokol I) příslušníkům ozbrojených sil v konfliktu. Status kombatanta podle téhož článku zakládá právo účastnit se nepřátelských akcí.

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

Tento protokol se vztahuje na ozbrojené konflikty, ve kterých národy bojují proti koloniální nadvládě a cizí okupaci a proti rasistickým režimům, aby uplatnily své právo na sebeurčení, jak je zakotveno v Chartě Organizace spojených národů a v Deklaraci zásad mezinárodního práva týkajících se přátelských vztahů a spolupráce mezi státy v souladu s Chartou Organizace spojených národů.

69. Protokol I jednoznačně zakládá právo národů na sebeurčení, jak o něm hovořila obhajoba, ovšem v situacích, kdy jde o koloniální nadvládu a cizí okupaci. Ukrajinská republika je státem, který svoji nezávislost vyhlásil v roce 1991 v souladu s pravidly mezinárodního práva a byť je historie Ukrajiny nepochybně provázána s historií současné Ruské federace, nejedná se ani o stát koloniální ani o stát rasistický. Touto optikou proto nelze nahlížet na ozbrojené složky Doněcké lidové republiky, jako na legitimní bojovníky za právo na sebeurčení, stejně, jako obžalovaný nemůže být považován za komatanta. Jeho postavení v organizovaných ozbrojených silách Doněcké lidové armády se spíše blíží k postavení „žoldáka“, který byl najat k bojům v ozbrojeném konfliktu, byť nebylo najisto prokázáno, že se skutečně přímo účastnil ostrých bojových nepřátelských akcí.
70. Právě organizované ozbrojené složky na Ukrajině konflikt vyvolaly. Jejich cílem je nepochybně poškodit ústavní zřízení Ukrajiny a přinutit vládu, aby něco trpěla. Oním přinucením vlády, aby něco trpěla, může být vyžadování rozsáhlé autonomie, uznání Doněcké lidové republiky, případně odtržení tohoto území od Ukrajiny.
71. Na základě intenzivních diplomatických jednání byla dne 5. 9. 2014 uzavřena První minská mírová dohoda, jejímž cílem bylo okamžité zastavení palby mezi povstanci a ukrajinskými vojáky a provedení ústavní reformy Ukrajinské republiky, s cílem zajistit rozsáhlou autonomii Doněcké oblasti, která je nedílnou součástí Ukrajiny. Tato dohoda byla oběma stranami průběžně porušována, povstanci mimo jiné neustále útočili na objekty ovládané ukrajinskými vojsky, proto došlo dne 12. 2. 2015 k uzavření Druhé minské dohody, která byla rovněž porušována. Výsledkem je, že ozbrojený konflikt na tomto území Ukrajiny stále trvá.
72. Na Ukrajině tedy stále působí tyto ozbrojené organizované skupiny v úmyslu poškodit ústavní zřízení, obranyschopnost Ukrajiny a narušit její územní celistvost. Cíl těchto skupin je jednoznačně teroristický, ale nepřekrývá se s cílem obžalovaného [REDAKCE]. Obžalovaný [REDAKCE] jel na východní Ukrajinu s cílem vydělat si peníze a naplňovat panoslovanskou myšlenku, jak již bylo řečeno shora, dalším jeho cílem byla nepochybně touha po dobrodružství. Skutečnost, že by chtěl narušovat území celistvost Ukrajiny a rozvrátit její ústavní systém, nebyla prokázána.
73. Na ozbrojené skupiny Doněcké lidové republiky nelze pohlížet jako na armádu, neboť Doněcká lidová republika není mezinárodně uznávaným státem. Jediná entita, která uznala existenci Doněcké lidové republiky, byla Jižní Osetie, jejíž postavení, je z hlediska mezinárodního práva, obdobně problematické, jako postavení Doněcké lidové republiky.
74. Obžalovaný věděl, že Doněcká lidová republika není oficiálně uznaným státem. To vyplývá z jeho emailové konverzace s [REDAKCE], které 31. 7. 2015 sděluje, že část Ukrajiny- Donbas chce být samostatným státem. Téhož dne vysvětluje [REDAKCE], že se do doněcké oblasti dostal přes Rusko, protože bojuje za Novorusko a Ukrajina by jej nepustila. Navíc sám tvrdil, že se o situaci na Ukrajině začal zajímat již v roce 2014. Jednání obžalovaného tedy nelze kvalifikovat dle § 321 odst.1 tr. zákoníku, neboť toto ustanovení postihuje službu v ozbrojených silách cizího státu a obžalovaný věděl, že Doněcká lidová republika není uznaným státem.

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

75. Na ozbrojené skupiny působící na Ukrajině, je třeba nahlížet, jako na organizované zločinecké skupiny, které jsou určeny k páčání teroristického útoku a teroru a jejichž cílem je poškodit ústavní zřízení a obranyschopnost Ukrajiny a k tomuto cíli jsou ochotni dopouštět se násilí, ostatně proto jsou vyzbrojeni. Obžalovaný tím, že se účastnil činnosti těchto organizovaných zločineckých skupin naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1, odst. 2 tr.zákoníku, ve znění účinném do 31. 1. 2017.
76. Při úvahách o výši a povaze trestu vycházel soud z § 39 a následujících tr. zákoníku.
77. Obžalovaný byl opakovaně v letech 2010-2014 trestně stíhán, kdy se dopouštěl drobnější násilné a majetkové trestné činnosti. Všechna tato odsouzení jsou již zahlazena a nelze k nim přihlížet, jako k přitěžující okolnosti. U hlavního líčení obžalovaný zmínil odsouzení trestním příkazem Okresního soudu v Domažlicích ze dne 13. 5. 2020 č. j. 2T 44/2020-80, právní moc dne 10. 6. 2020, jímž byl uznán vinným přečinem neoprávněného přístupu k počítačovému systému a nosiči informací podle § 230 odst. 2 písm. a) tr.zákoníku a odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 4 měsíce, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 1 rok.
78. Soud přihlédl k tomu, že obžalovaný se snaží, navzdory svému osobnostnímu nastavení, žít řádný život. Od doby, kdy se vrátil z Ukrajiny, má přítelkyni, s níž vychovává společného syna, řádně pracuje. Soud přihlédl i k osobnostnímu nastavení obžalovaného, jehož intelekt se pohybuje na hranici podprůměru. Na druhou stranu si obžalovaný byl dobře vědom skutečnosti, že jeho jednání není v souladu se zákonem, neboť opakovaně sděloval svému kamarádovi [REDAKCE], že ho každý dobrý právník z této situace dostane a že mu skoro nic nehrozí. Přesto lze konstatovat, že s orgány činnými v trestním řízení spolupracoval. Nebylo zjištěno, že by trestná činnost obžalovaného způsobila těžko odčinitelný následek. Jak soud opakovaně konstatoval, není prokázáno, že by se obžalovaný skutečně účastnil bojových akcí. Soud zohlednil i fakt, že od doby spáchání trestného činu uplynuly více než 4 roky.
79. Po zvážení všech okolností daného případu i s přihlédnutím k osobě obžalovaného a jeho současnému životu se soud rozhodl dát obžalovanému ještě šanci v podobě trestu, který nebude spojen s přímým výkonem. Obžalovanému byl uložen dle § 43 tr. zákoníku souhrnný trest odnětí svobody v délce 3 léta, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 5 let, za současného stanovení dohledu nad obžalovaným. Zároveň byl zrušen výrok o trestu z trestního příkazu Okresního soudu v Domažlicích ze dne 13. 5. 2020, č.j. 2 T 44/2020-80, jakož i další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Takto stanovený trest považuje soud pro nápravu obžalovaného za dostatečný.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů od jeho doručení, a to k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr.ř., § 252 tr.ř.), ve trojím vyhotovení.

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy nebo na vydání bezdůvodného obohacení, pro nesprávnost výroku o náhradě škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo o vydání bezdůvodného obohacení. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí (§ 246 odst. 1, odst. 2 tr.ř.). Odvolání

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčo

nemůže podat ten, kdo se jej vzdal.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel, partner a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (§ 247 odst. 2 tr.ř.).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě také odůvodněno tak, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda jej podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obžalovaného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§ 249 odst. 1, 2, 3 tr.ř.).

Podle § 228 odst. 4 tr.ř. odsuzuje-li soud obžalovaného za zločin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň zčásti nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, má poškozený možnost požádat o vyrozumění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění obžalovaného z výkonu trestu odnětí svobody. Žádost se podává u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Dle § 8b odst. 2 tr.řádu nikdo nesmí v souvislosti s trestným činem spáchaným na poškozeném jakýmkoli způsobem zveřejnit informace umožňující zjištění totožnosti poškozeného, který je osobou mladší 18 let nebo vůči němuž byl spáchán trestný čin vraždy (§ 140 tr.zákoníku), zabití (§ 141 tr.zákoníku), některý z trestných činů, kterým byla způsobena těžká újma na zdraví, trestný čin ohrožení pohlavní nemocí (§ 155 tr.zákoníku), některý z trestných činů proti těhotenství ženy (159 až 162 tr.zákoníku), trestný čin obchodování s lidmi (§ 168 tr.zákoníku), některý z trestných činů proti lidské důstojnosti v sexuální oblasti (§ 185 až 193 tr.zákoníku), trestný čin opuštění dítěte nebo svěřené osoby (195 tr.zákoníku), týrání svěřené osoby (§ 198 tr.zákoníku), týrání osoby žijící ve společném obydlí (§ 199 tr.zákoníku), únosu dítěte a osoby stížené duševní poruchou (§ 200 tr.zákoníku) nebo nebezpečného pronásledování (§ 354 tr.zákoníku).

Dle § 8 odst. 3 tr. řádu zveřejnění obrazových snímků, obrazových a zvukových záznamů nebo jiných informací o průběhu hlavního líčení nebo veřejného zasedání, které by umožnily zjištění totožnost poškozeného.

Dle § 8b odst. 4 tr.řádu pravomocný rozsudek nesmí být zveřejněn ve veřejných sdělovacích prostředcích s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a bydliště poškozeného. Předseda senátu může s přihlédnutím k osobě poškozeného a povaze a charakteru spáchaného trestného činu rozhodnout o dalších omezeních spojených se zveřejněním pravomocného odsuzujícího rozsudku za účelem přiměřené ochrany zájmů takového poškozeného.

České Budějovice 01. července 2020.

JUDr. Soňa Biskupová Fišerová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Andrea Krajčů